

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Den siel, som Gud i sandhed kiender

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Den siel, som Gud i sandhed kiender", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56, s. 371*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-brorson02val-shoot-workid141418.pdf> (tilgået 13. juni 2021)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

Nr. 264.

☒ Mel. Den vey gaaer vist til himmerige etc.

☒ Den siel, som Gud i sandhed kiender,
Og finder smag i livsens ord,
Som sig med lyst fra verden vender,
Og med sit sind i himlen boer,
Den kand sig ret i Gud fornøye,
Og verden er ham derimod
Som røgen for det svage øye,
For ham er Gud allene god.

☒ 2. Guds væsen hand med lyst betragter,
Som englerne i fryd beseer,
Gud for sin eneste hand agter,
Hand kand og vil ey have meer,
Forsmaaer det mindste med det største
Af det, som kiødet have vil,
Gud er den sidste og den første,
Som al hans længsel sigter til.

☒ 3. Thi, hvad for kiødet herlig blinker,
Som blus og røg og damp forgaaer,
En lyst, som hastig dør og stinker,
En skat, som ingen med sig faaer,
En trøst, som er dog falsk i grunden,
En riigdom, sielens fange-blok.
Men den, som er med Gud forbunden,
Har baade her og evig nok.

☒ 4. Thi hand, som sielens skat vil være,
Hand selv er idel kierlighed,

* * * 372

☒ Sligt alle skabte ting os lære,
Thi det er deres øye-meed,
Vort sind fra dennem selv at rykke,
Og vise det henop til Gud,
Som mørket kand med lyset smykke,
Og alting fik af intet ud.

☒ 5. Den aarsag, hvorfor hand os skabte,
Var idel evig kierlighed,
Og, da hand saae os slet fortabte,
Kom jo hans egen Søn hened,
Retfærdighed mod synden brændte,
Og kierlighed et middel fandt,
Til Adams kiøn igien at hente,
Og sig til os saa stærk forbandt.

☒ 6. Det er det dybe og det høye
Af kierlighed, at Gud har vendt
Til dem saa naadefuldt et øye,
Som evig pine har fortient,
Saa søger hand nu og at drage
Dig, hierte! til sig ind saa nær,
At du i troens kraft kand smage,
Hvor inderlig hand har dig kier.

☒ 7. Hand overøser dig med naade,
Og spiser dig med himmel-brød,
Hans øye vil din vandring raade,

Og redde dig fra synd og død,
Hand skenker dig af livsens kilde,
I kierlighed du finder lye
Mod alle dem, som vil dig ilde,
Og den er alle tider nye.

* 373

∞ 8. Jo meer af denne aandens gave
En naade-hungrig siel har smagt,
Jo mere ønsker den at have,
Og trættes ey paa bønnens vagt,
Saa mangel gang i graad at svømme,
Naar hun saa tørstig haster til
Den søde Frelzers naade-strømme,
Og satan det forhindre vil.

∞ 9. Al verdens kors kand ikke kue
Den kierlighed til himlen vendt,
Men setter den i større lue,
Og gjør den sande troe bekiendt,
Med u-ophørlig længsels iver,
At trænge altid mere ind
I Jesu purpur-saar, som giver
Et ret i Gud fornøyet sind.

∞ 10. Hand kiender verdens lysters jammer,
Hvis ende heder: evig vee,
Hand glædes til sit sove-kammer,
Og ønsker kun sin Gud at see,
Igiennem alle torne render,
Og ingen hvile vil forstaae,
Før hand sit løb i himlen ender,
Og faaer den skønne krone paa.

∞ 11. Thi her vil synden tit formørke
Den rene kierlighedens brand,

* 374

∞ Hist kand hun bruge al sin styrke,
Naar intet hende hindre kand,
Da seer man op til Salems porte,
Og sukker, naar man himlen seer,
O! at det dog engang var borte,
Som trykker os i dette leer.